

boven, en ons Prinsje bovenal." Een der zangeressen had gezegd »toe Kaatje, help ons nou." Maar Kaatje kon niet meer, zij antwoordde ik ben al schor. Zoo ging het, soms met geveld geweer, altijd onder vreeselijk gedrang, maar toch zonder dat er geschoten werd of burgerbloed vloeide, door Halsteeg, langs Nieuwmarkt, Kaasmarkt en Lamsteeg naar het Stadhuis.

De brandende toortsen werden op de straat in de Gasthuissteeg neergelegd. Maar 't was alles behalve rustig en de adelborsten waren verplicht aan de beide zijden van het Stadhuis een cordon te formeeren. Ook Kaat Mossel hielp daar de onrust vergrooten, door opruiende taal. Vlak tegenover het Stadhuis had zij post gevat op den stoep van den kleermaker Mannie (1). Wel ontkende zij hardnekkig in hare verhooren daar te zijn geweest, maar het legio getuigen dat er haar had zien staan, wederlegt deze ontkenenis geheel. De indruk, die de nieuwe uniform der adelborsten op haar maakte (sommigen vertellen dat deze dien dag voor het eerst met wit lederen broek en vest uitgemonsterd optrokken) was overweldigend genoeg om haar den uitroep te ontlokken: »'t staat mooy doch evenwel Oranje boven!" Dat was olie in 't vuur. Het »onbehouwen geschreeuw door de menigte dien avond gemaakt" werd er door aangewakkerd en jongens, vrouwenlieden en schippersgasten, waaruit, volgens Kaat's eigen getuigenis, die menigte bestond, zullen ook daar wel

---

(1) In de reeds meer genoemde collectie bewijsstukken op het Rijks-Archief is te vinden een »Request aan... die van de Weth. der Stad Rotterdam van een menigte Leveranciers en Kleermakers; als Schuldeischers van de Leden des vernietigden Vrycorps aldaar." Dit curieuse, gedrukte stuk is geteekend: Pieter Mannie.